

Νικόστρατος-Ένα ξεχωριστό καλοκαίρι
Ερίκ Μπουασέ
Άρτεμις Νικολάου, Α'2 Γυμνασίου

Μέσα από την ιστορία του Γιάννη, ενός δωδεκάχρονου αγοριού που ζει σε ένα νησί με τον πατέρα του και του Νικόστρατου, του πελεκάνου, ο συγγραφέας δίνει έμφαση στη χαρά της φιλίας. Η ζωή του Γιάννη, ενός μοναχικού αγοριού, αποκτά νόημα όταν γνωρίζει τον Νικόστρατο, επειδή έχει έναν φίλο με τον οποίο μπορεί να παίζει. Ύστερα γνωρίζει και τον Περικλή που δουλεύει στην ταβέρνα του Θείου του και αποκτά έναν φίλο με τον οποίο μπορεί να μοιραστεί τα προβλήματά του. Επίσης, θεωρώ πως ο Ερίκ Μπουασέ προσπαθεί να μας δείξει πως ο άνθρωπος μπορεί να αλλάξει τον χαρακτήρα του προς το καλύτερο, αν το θελήσει, έχοντας ως παράδειγμα τον Δημοσθένη, ο οποίος από απόμακρος και σκληρός άνθρωπος αλλάζει και δείχνει μεγαλύτερο ενδιαφέρον για τον γιο του, ο οποίος στεναχωριέται, όταν χάνει τον πελεκάνο του. Στο κείμενο η αισιοδοξία και η ελπίδα παίζουν μεγάλο ρόλο, καθώς ο Γιάννης πιστεύει πως θα ξανασυναντήσει τον πελεκάνο του. Τέλος, θεωρώ πως στο βιβλίο κυριαρχεί η αγάπη, η οποία μπορεί να αλλάξει τα πάντα.

Διαβάζοντας το βιβλίο ένιωθα ποικίλα συναισθήματα. Καθώς ξεφύλλιζα τις σελίδες του, ένιωθα αγωνία, γιατί φοβόμουν τι θα γινόταν, αν ανακάλυπτε ο Δημοσθένης τον Νικόστρατο. Επίσης, αγωνιούσα, όταν ο Δημοσθένης παρακολουθούσε τον πελεκάνο και όταν τον πήρε μαζί του στη βάρκα. Επιπλέον, ένιωθα ξεγνοιασιά την ώρα που οι δύο φίλοι έπαιζαν στη θάλασσα ή όταν ο Νικόστρατος πετούσε και έπιανε ψάρια με το ράμφος του. Ακόμη όταν ο συγγραφέας περιέγραφε το τοπίο της εκκλησίας, του λεμονοδάσους, του Μύρτου, την περιοχή γύρω από το Βαθύ και τη θάλασσα, ένιωθα γαλήνη, αφού ζωντάνευαν μπροστά μου οι εικόνες και ήταν σαν να βρισκόμουν στη φύση.

Το βιβλίο είχε πολύ όμορφες σκηνές, γεμάτες ζωντάνια. Ξεχώρισα αρκετές απ' αυτές, όπως αυτή που ο Γιάννης πηγαίνει για πρώτη φορά τον Νικόστρατο στον Μύρτο, γιατί ο συγγραφέας περιγράφει το τοπίο με ζωντάνια. Μία άλλη εικόνα που μου άρεσε είναι αυτή, στην οποία ο Γιάννης έχει μία έκπληξη για τον παπα-Κώστα. Η έκπληξη είναι ο Νικόστρατος, ο οποίος έχει μεγαλώσει και μπορεί να πετάει ψηλά και μακριά και μόλις του σφυρίζει ο Γιάννης, να έρχεται προς το μέρος τους. Η σκηνή αυτή μ' έκανε να

νιώσω τη χαρά του παιδιού αλλά ταυτόχρονα φαντάστηκα πως ήμουνα κι εγώ σ' αυτή. Η αγαπημένη μου, όμως, εικόνα είναι η τελευταία, μια και ο Γιάννης συναντά μετά από πολύ καιρό το πουλί που νόμιζε πως είχε πεθάνει. Είναι γεμάτη συναισθήματα χαράς και συγκίνησης και εκεί είναι που φαίνεται η μεγάλη αλλαγή στον χαρακτήρα του Δημοσθένη, ο οποίος έχει καταλάβει την αγάπη του γιου του για το πουλί κι έχει κάνει τα πάντα, για να το σώσει. Τέλος αυτή η σκηνή είναι η αγαπημένη μου, γιατί σ' αυτή όλοι είναι ευτυχισμένοι και αγαπημένοι.

